

ΕΑΝ Η ΚΑΡΔΙΑ ΧΤΥΠΑ...

ΤΗΣ ΜΑΝΤΑΜ ΖΙΡΑΠΝΤΕΝ

Πόσο εινε γλυκό ν' αγαπιέται κανείς!...

Όλες ή άνησυχίες, όλες ή τρικυμίες, όλα τά δάκρυα, όλες ή άγωνίες τής ζωής μας, προήλθαν άπ' τήν άγάπη, μά τί σημαίνει;

Τό όνειρο μιάς ψυχής ιδανικής, άγνης και γενναίωφρονος, εινε νά μπορέσει νά έμπνευσει έναν έρωτα ειλικρινή, άγνό, ευγενή, ύψηλό, άποκλειστικό...

Μόνον άπ' τήν ήμέρα που αγαπιόμαστε άρχίζουμε νά ζούμε. 'Απ' τήν ήμέρα αυτή πρέπει νά χρονολογούνται όλες μας ή άναμνήσεις...

Χάριν του έρωτος ζητάμε τή δόξα, επιδιώκουμε τόν πλούτο, επιθυμούμε τήν έφορσία... 'Όποιος αγαπιέται αυτός κατανοείται, εθλογοείται, παραμυθείται, εινε ευδαίμων. Βαρίζει έχοντας όδηγό στους επικίνδυνους δρόμους του κόσμου τούτου όδηγό θελικικό, ό όποιος έμποδίζει τ' άγκάθια νά μάς τρυπήσουν, μάς βοηθεί νά πηδάμε τά ποτάμια, νά σκαρφαλώνουμε στό βουνά, μάς βροίκει ασυλο όταν μαίνεται γύρω ή καταγής και στέγην πρός άνάταυον.

'Όποιος αγαπιέται ζή διά τής έμπιστοσύνης, τής στοργής, τής ήδονής... Αυτός βρήκε πεία τήν ευδαιμονία!...

Μά όποιος αγαπιέται δέν εινε μοναχά ήσυχος... 'Όποιος αγαπιέται χάνει γιά πάντα τήν ευτυχία του!...

Εινε καταραμένος και παραδομένος γιά πάντα στή λύπη... 'Όταν αγαπιέσαι ή δυστυχία και ό θάνατος, ό παραφυλάνε...

'Ό άγνός και εθγενικός έρωτας, ό άληθινός έρωτας, ό άφοσιωμένος έρωτας, σπρώχνει τόν φθονερό κόσμο έναντίον σου... 'Ό ειλικρινής έρωτας προκαλεί τό φθόνο και τή ζηλία του κόσμου πού πολύ κι' άπ' τίς τιμές, κι' άπ' τά πλούτη κι' άπ' όλες τίς άπολαύσεις τής γής...

Τό νά σ' αγαπούν άληθινα, εινε θριάμβος, ό ύψιστος τών θριάμβων, κι' οι άνθρωποι δέν μπορούν νά σου συχωρήσουν έναν τέτοιο θρίαμβο... 'Ό άληθινός έρωτας προκαλεί τίς καταγίδες του κόσμου, όπας τά πανύψηλα βουνά προκαλούν τούς κεραυνούς...

Αυτό ύπάρξεις κι' αγαπιούνται άληθινα, τρυφερά, φιλογερά, γίνονται ό στόχος τής κακίας και του μίσους τών ανθρώπων.

Όλόκληρη ή κοινωνία συνασπίζεται έναντίον τους. Μικροί και μεγάλοι, πλούσιοι και φτωχοί, γυναίκες κι' άνδρες οās δείχνουν μέ τό δάκτυλο και λένε, αφρίζοντας από λύσσα: - Αγαπιούνται!... Δηλαδή: Μάς περιφρονούν... - Αγαπιούνται!...

Μήν άνησυχής, καλή μου, τής άπάντησης. Δέν πρόκειται νά ταξειδέσω. 'Υποσχόθηκα μόνο, τήν ώρα που βουλιάζαμε, στήν 'Ανα νά κάνω ξυπόλυτος ένα προσκόνημα στήν ώραία τής εκκλησία, αν έγλύθωνα... Θά τό κάνω άπόψε κυλάς, γιατί αν δέν έκρατήσα τήν πρώτη ύπόσχεση ποδώσσα στή μητέρα μου, πρέπει νά κρατήσει τή δεύτερη που έδωσα στήν άγια... - Πήγαινε, του άπάντησε ή 'Αννικία, αλλά δέν θά ξαναφύγής πεία.

- Ποτέ! ήταν ή άπάντησή του Φραγκίσκου. 'Εκείνη τή στιγμή τά βλέμμάτα τους διασταυρώθηκαν. 'Ο Φραγκίσκος έσκυψε και τή φίλησε στό μάγουλο...

Σέ λίγο χωρίστηκαν. 'Ο Φραγκίσκος Ραλίκ ξεκίνησε ξυπόλυτος γιά τό προσκόνισμά του, χωρετώντας μέ τό σκουφάκι του τήν άρραβωνιαστικά του ως ότου τήν έχασε άπ' τά μάτια του... 'Η νέα κόρη λίγο έλειψε νά λιποθυμήσει από τήν ευτυχία τής. Στάθηκε γιά νά συνεχίσει τό δρόμο τής και είδε τότε μακριά, τή γαλάτεια και σκοτεινή γραμμή τών κυμάτων, τάν κυμάτων που λίγο έλειψε νά τής άρπάξουν τήν άγάπη τής...

Και τότε, γεμάτη εθγνομοσύνη, ύφρασε τά βλέμμάτα τής πρός τόν Ούρανο, ό όποιος είχε νικήσει τή θάλασσα...

(*Αφιερώνεται σ' όσους εδóθησαν θυσία στόν έρωτα)

Δηλαδή: Περνούν μπροστά μάς χωρίς νά μάς βλέπουν. Τά πλούτη που άποκτήσαμε μέ τόσους κόπους αυτοί τά περιφρονούν. Οι τίτλοι μας γιά τούς όποιους εθυσίασαμε τήν καρδιά μας και τήν νεότητά μας, δέν τούς συγκινούν. Εινε πιά ό περιφρανο από μάς. Κατέχουν θησαυρό πιά πόλυμο άπ' τούς δικούς μας. Έχουν τόν έρωτά τους!...

Κ' έτσι πλέον όλόκληρη ή κοινωνία ενώνεται έναντίον τών δύο έρωτευμένων. Οι φθονεροί κραυγάζουν, ούρλιαίζουν, μαίνονται:

- Αυτοί οι δύο έρωτευμένοι που ζούν μακριά μας, πού δέν μάς προσέχουν, πούνε πιά ευτυχισμένοι από μάς, αυτοί οι δύο εινε άντάρται! Πρέπει νά τούς τιμωρήσουμε.

Σιωπηλή συναμοσία όργανοται πλέον έναντίον τών δύο έρωτευμένων. 'Υπόκαφοι θόρυφοι τούς αναγγέλλουν, ότι σε λίγο ή γή θά κλονισθή κάτω άπ' τά πόδια τους... Θέλουν νά τούς χωρίσουν, θέλουν νά τούς καταστήσουν δυστυχισμένους...

Μά αυτοί έμπιστεύονται ό ένας στόν άλλο, βασιζούνται στήν άγάπη τους. Κρατημένοι άπ' τό χέρι κυττάζουνται στό μάτια και ψυθρίζουν:

Σ' αγαπά!... Δέν θά σ' εγκαταλείω ποτέ!... Σέ λίγο όμως οι φθονεροί, οι έχθροί τής άγάπης των, οι μισώντας τόν θεϊον έρωτά τών όρμουσ έναντίον τους, άλλοι μέ βροιάς κι' άλλοι μέ γλυκά, προδοτικά και πονηρά λόγια.

Οι άνδρες μισούν τόν έραστή και όρέγονται τή λατρευτή του. 'Η γυναίκες μισούν τήν τόσο θερμά λατρευομένη νείαν και θέλουν νά τής πάρουν τόν τόσο πιστό φίλο. 'Αγών τρωμερός συνάπτεται.

Και τέλος... οι φθονεροί νικούν!... Ναι, νικούν και χωρίζουν γιά πάντα τό γεωργία πού τόσο αγαπήθηκε... 'Ο έρωτας πεθαίνει!... 'Η ευτυχία χάνεται!...

Κι' όταν όμως πρόκειται περί έρωτος άφαντάτος άφοσιωμένου και πιστού, θά τόν νικήση ή μοίρα, μιά και δέν μπόρεσαν νά τόν νικήσουν οι άνθρωποι...

Γιατί ζηλεύει κι' ή μοίρα... Γιατί έχει κι' αυτή τά μίση τής... Γιατί εινε πιά οκληρη άπ' τούς ανθρώπους μερικώς φορές...

Τρωμερές λοιπόν συμφορές χτυπούν άλύπητα τούς δύο αγαπημένους. Κι' αν δέν μπόρεσουν νά τούς χωρίσουν αυτές, θά τούς χωρίση ή δυστυχία, ή φτώχεια, ό άβυσώπητος καθήκον...

Μά αν οι δύο έρωτευμένοι τά ύπομεινουν κι' αυτά, χάριν του έρωτος, αν περιφρονησουν τήν δυστυχία, τή φτώχεια, τό καθήκον, τότε... τότε ξεχεται και τούς χωρίζει ό ηηλότυπος θάνατος!...

Ναι, ό έρωτας δέν μπορεί νά ζήσει, δέν μπορεί νά ύπάρξει, δέν μπορεί νά διατηρηθή παρά μονάχα μέ τήν δόση, τόν πόνο, τή λύπη. Τόν τρέφουν τά βάσανα... Τόν δυναμώνουν τά δάκρυα... 'Όσο περισσότερο ύποφέρει τόσο περισσότερο ζή, τόσο πιά πολύ διατηρείται... 'Ερως χωρίς βάσανα, λύπες, δάκρυα, δέν εινε γλυκός, δέν άνεβαίει. σ' τους θροναούς...

'Αγαπάτε γιά νά ύποφέρετε... 'Υποφέρετε γιατί έτσι θά αισθανθήτε βαθύτερα τόν έρωτα...

Μόνον εκείνος που αγαπά, εινε καλός. 'Όταν αισθανόμαστε πώς μάς αγαπούν, αγαπούμε και μέε όλο τόν κόσμο. Είμαστε άνίκανοι νά κάμουμε τό κακό. 'Η καρδιά μας γίνεται τρυφερή, είμαστε πρόθυμοι γιά κάθε θυσία, γιά κάθε μεγάλη πράξη, γιά κάθε εθγενικό σκοπό.

'Η ευτυχισότερες στιγμές τής ζωής μας, ή πιά λαμπρές ήμέρες μείσα στή μίξερια του βίου μας, ήταν εκείνες κατά τίς όποιες αγαπούσαμε και μάς αγαπούσαν...

Τίποτε δέν ικανοποιεί τόσο, τίποτε δέν γεμίζει τόσο τήν καρδιά, τίποτε δέν μεθά και δέν γοητίζει τόσο, τίποτε δέν κάνει τή ζωή ευχάριστη, τίποτε δέν μάς λυφρώνει τόσο από τό βάρος τής ύπερβολής, όσο ή άγάπη, ή άγάπη ή άληθινή, ή ειλικρινής, ή άφοσιωμένη... Αγαπάτε... Αγαπάτε γιά τήν άγάπη... γιά τόν έρωτα, χωρίς συμφέρον, χωρίς ύπολογισμούς. 'Η άγάπη γιά τήν άγάπη, αυτό εινε όλο...

LOUIS LE PRIOL

ΜΑΝΤΑΜ ΖΙΡΑΠΝΤΕΝ